

sonlig eller lige overfor den Stilling, han beskæder. Det er heller ikke en politisk Stemmeafgivning, hvortæn lige overfor den høitærede Minister eller lige overfor den høitærede Regjering, paa hvis Side jeg baade har staaet og fremdeles vil staa ved alle de politiske Hovedspørgsmaal. Mit Nei betegner kun, at jeg har en fra den høitærede Krigsministers Anskuelse væsentlig forskjellig Opfattelse med Hensyn til det enkelte her foreliggende Lovforslag, at jeg ikke i de Oplysninger, som ere fremkomne, har kunnet se noget Bevis for Nødvendigheden af det af ham foreslaaede Forsøg, og at jeg derfor hvortæn kan anse det militært rigtigt eller militært politisk klogt at gaa til en pludselig og uarsklet Uffortelse af en Del af Tjenestetiden i et Dieblis som det nærværende, hvor Folkethinget i 6 Aar har negtet ethvert som helst Fremskridt i Retning af Forbedringer paa Hærens Personels Omraade. Mit Nei skal desuden være en Protest imod, at Folkethinget er afveget fra den hidtil sædvanlige Fremgangsmaade, idet det angaaende et Lovforslag, som er bragt ind i sidste Dieblis uden nogen som helst Motiver, og overfor hvilket der har været fremsat store Betænkkeligheder, har negtet, at der ved Nedsættelse af et Udvalg maatte tilveiebringes de Oplysninger, som de Medlemmer, der fremsatte Betænkkelighederne, ansaa det for ønskeligt at faae.

Bærenge: Hvis der havde foreligget en almindelig Forhandling om Leirøvelserne, saaledes som de ere indførte ved Hærløven, samt om disse Øvelsens Resultater, tror jeg, at jeg paa et tidligere Stadium vilde have begjæret Ordet i Sagen; men vi forhandle jo her noget ganske Nyt, Noget, der stræber hen til at komme bort fra Leirøvelserne, og Noget, om hvilket vi ikke vide, hvortæn det vil føre, og hvortledes det skal sættes i Værk. Da dette imidlertid har faaet en indgaaende Kritik af de andre militære Medlemmer her i Salen, har jeg ikke troet, at det var nødvendigt at føie Noget til, hvad de have udtalt, saa meget mindre som jeg i det Hele taget kan slutte mig dertil. Men der faldt nogle Udtalelser fra den høitærede Krigsminister ved denne Sags 1ste og 2den Behandling, som jeg tror, at jeg med et Par Ord er forpligtet til at imødegaa, da jeg antager, at Saa her i Salen have gjort de praktiske Erfaringer som jeg, da jeg fem Gange har været i Leiren, har søit Kompagni der de fire Gange og Bataillon den ene Gang i Bataillonschefens Sygdomsforfald. Den høitærede Krigsminister udtalte ved 1ste Behandling, at det maatte anses for at være en stor Fordel, at Tropperne kunne blive fritagne for at marschere til Leiren, og at disse Marchdage, som maatte anses for at være spildte, hellere kunde lægges til Øvelsetiden. Jeg deler ikke disse Anskuelser, og jeg tror ikke, at de deles af mange Infanteriofficerer, og de Erfaringer, som jeg har gjort, stemme aldeles ikke med det sørgelige

Billede, som den høitærede Krigsminister har udtalt af en til Leiren marscherende Afdeling. Jeg er overbevist om, at, desom disse Udtalelser bleve forelagte for Afdelingscheferne, vilde enhver af dem sige, at det maaste var muligt, at det passede til andre Afdelinger, men paa den Afdeling, han havde den Ære at kommandere, passede det aldeles ikke. Jeg vil sige, at paa den Afdeling, jeg har den Ære at tjene i, og med hvilken jeg hver Gang har marscheret til Leiren, passede de ikke. Jeg skal ikke udtale mig videre om Nytten af Rejemarscher i det Hele taget, den er tilstrækkelig bleven omtalt af det ærede Medlem for Randers (N. P. Jensen), og jeg kan i alt Væsentligt slutte mig til ham, men jeg skal kun sige, at det aldrig er faldet os vanskeligt at udføre disse Marscher til Leiren, at der aldrig er blevet stillet stærkere Fordringer til Mandstabet, end at det har været istand til at fyldestgjøre dem, og at det aldrig har været besværligt at overholde Disciplinen i Almindelighed og Marschdisciplinen i Særdeleshed. Om vi ved Indrykningen i Leiren have frembrudt et sørgeligt Billede, skal jeg lade staa hen, fordi jeg ikke har set vor Afdeling marschere forbi, efter som en Kompagnichef altid marscherer i Spidsen for sit Kompagni, altsaa midt i Afdelingen, men jeg tror ikke, det var Tilfældet; thi hver Gang, vi ere rykkede ind i Leiren, har vor Chef modtaget en tilfredsstillende Tilfendegivelse af den Høistkommanderende i Leiren for den smukke Maade, hvorpaa Afdelingen er rykket ind efter den sidste anstrengende Marsch. Jeg har ogsaa set andre Afdelinger rykke ind i Leiren, og de have sandelig aldrig frembudt noget sørgeligt Billede af Mangel paa Disciplin eller af Marodører. — Ved 2den Behandling af denne Lov syntes jeg, at den høitærede Minister antydede, at det var en almindelig Erfendelse, at de første 14 Dage, som efter Bestemmelsen ere henlagte til Uddannelse af Underafdelinger og Afdelinger, bleve ansæet for at være en for lang Tid. Dette maa vistnok fortaas paa den Maade, naar Officerer have udtalt sig saaledes, at den Øvelsesplads, der bliver tilbøit Afdelingerne, er af et saa ringe Omfang og saa ensformig i sin Natur, at Øvelserne nødvendigvis maa antage en temmelig stereotyp Karakter; men at nogen Officer virkelig skulde have ansæet 14 Dage for at være for lang en Tid til at supplere alt det Manglende, der findes i vor Uddannelse og til at faae et Kompagni til et virkelig kampdygtigt Kompagni — og Bataillonerne ligeledes — kan jeg virkelig ikke tro, thi vel er $\frac{1}{2}$ Aars Uddannelse temmelig lang Tid, men der skal ogsaa læres saameget, at Enhver, der har havt med Rekrutuddannelsen at gøre, maa erkjende, at der er mange Ting, der langtfra blive lærte til den Fuldkommenhed, som det er ønskeligt. Jeg skal i saa Henseende fremhæve den praktiske Felttjeneste. Der bliver meget lidt Tid og meget mindre Seilighed, end ønskeligt